סלט זבנג וגמרנו

זבנג וגמרנו היא שיטת הבישול הפרטית שלי. כשאורחים בלתי־קרואים דופקים בדלת זה הזבנג, לוקח שתיים־שלוש שניות להתאושש מהעניין ואז נכנסים למיטבח, רואים מה נשאר במקרר, עושים איזה עירבוב של מה שיש ומגישים אותו בכלים יפים. זה הגמרנו.

התומרים הדרושים: כוסות יין יפות וגדולות (חובה), כמה עלי חסה (חובה). קופסת אספרגוס, עגבניה, מלפפון, בצל, פלפל, זיתים, פילחי תפוז. חתיכות גבינה, חתיכות נקניק. כל האמור פה ניתן להחלפה בדברים שיש לכם בבית.

מרפדים את כוס היין בשני עלי חסה ועל החסה מסדרים בצורה יפה את כל הירקות. על הכל שופכים רוטב המורכב למשל, משמן, לימון ושום, או כל הרכב אחר העולה על רעתכם.

אם מגישים ליד הפצצה הזאת כמה פרוסות לחם שחור ובקבוק יין — אין מי שישווה לכם באגן הים־התיכון.

הצהרת כוונות פרטית

לפני ימים אחדים קראתי באחד מעיתוני הערב ביקורת על ספר־ילדים מסויים. הביקורת היתה פסקנית מאוד, החלטית מאוד, עם המון מישפטים כמו „ילדים לא יבינו" או „ילדים לא אוהבים את זה." חשבתי לעצמי איך מישהו יכול לקחת על עצמו אחריות כזאת. מייד רצתי לחפש במדור שלי אם גם אני כותבת בפסקנות כזאת, מתוך מגמה להפליק לעצמי שתי סטירות הגונות.

קראתי את כל הקטעים שכתבתי בעניני ספרים. ניסיתי — ואני מקווה בכל ליבי שאתם הבנתם את זה ככה — להדגיש איך הספר מצא חן בעיניי או בעיני הילדים שלי, מנקודת ראות מאוד מאוד אישית. אני רוצה שיהיה ברור, בעיקר לגבי סיפרי־הילדים שאוכיר בעתיד, שאין לי מושג מה ילדים אוהבים או מה ילדים מבינים. אני יודעת רק מה הילדים שלי מבינים ומה הילדינ שלי אוהבים, ועל זה אני מספרת לכם.

העניין הוא שילדים בעיניי זה לא גוף אחיד ומגובש. ילדים בשבילי זה אסף ואורי ונימרוד ואלונה ונעמי ורינה ושאול ויהונתן ונועה ורחל ומיכל. את חלקם הגדול אני לא מכירה בכלל תודה לאל, אז איך אפשר לדעת מה הם אוהבים?

זה אולי המקום לענות על שאלה ששאלו אותי כבר הרבה פעמים, מדוע אני לא כותבת גם על דברים שלא מצאו חן בעיני. ובכן, קודם כל זה לא בדיוק נכון. פה ושם כבר הזכרתי דברים לא מוצלחים, לפי דעתי. אבל הסיבה העיקרית היא שלדעתי המדור הזה צריך לשלוף מהחיים בכל שבוע כמה דברים נחמדים, כמה דברים מועילים וכמה דברים מצחיקים. אין לי ספק שכל אחד מכם אין לו בעיה למצוא גועל נפשים אחדים בכמה וכמה מתחומי חיינו. בשביל זה אתם לא צריכים אותי.

לנשום קצת חו"ל

הרבה פעמים כשאני רוצה לכתוב על משהו באהדה גדולה, אני חושבת לעצמי: „בטח יגידו שאני עושה פירסומת." בעצם למה לא? למה לא לעשות פירסומת למשהו שאני כבר יודעת עליו והאחרים עוד לא? כמובן, אם המשהו הזה באמת טוב.

לפני שאני כותבת שהסופר־פארם זה שיגעון אמיתי, תדעו לכם שאין לי בהנהלה לא אח ולא חבר ולא קיבלתי מהם שום מתנה. סתם הזמינו אותי לפתיחה החגיגית של החנות וכמו שאמר מישהו: באתי, ראיתי, התאהבתי!

למי שהיה כבר בחו"ל (אני מכירה איש אחד ממושב בנגב, שלא היה) אפשר פשוט להגיד שזה כמו הדראגסטור הכי יפה שיש בחו"ל. קודם כל, מיגרש־חנייה ענק צמור למקום, שזו כבר חוויה בלתי־רגילה לישראלי הקונה וסוחב סלים עד למכונית החנוה ושם מגלה שיש לו רפורט. חנות ענקית, אלפי מוצרים מכל סוג ומין. 80 סוגי שמפו, 70 סוגי סבון, 60 סוגי מישחות־שיניים, 80 סוגי שפתונים וצבעי מילחמה לפנים, כל כלי הניקוי האפשריים, אוכל לתינוקות ובכלל — מה לא? בסוף החנות ממוקם בית המירקחת, ממש כמו באמריקה. הכל נקי ומבריק ומצוחצח. האם רק נדמה לי שהזבניות ניראו אינטליגנטיות ואדיבות באיזה 30 דרגות יותר מהזבניות המצויות? נחכה ונראה.

אני בטוחה שכל אחד ימצא שם כמה דברים שאותם עוד לא ראה בחנויות האחרות, מבלי לדבר על מיזוג־האוויר שיתן לנו מחסה מהחמסינים המתקרבים. כמו שאמרתי קודם, איש מבני־מישפחתי אינו מחזיק במניות של המקום ובכל זאת אני ממליצה ללכת לסופר־פארם ברחוב איינשטיין ברמת־אביב ולנשום קצת חו"ל. קחו איתכם פינקס־צ'קים — גם אני לא התכוונתי לקנות כלום וזה לא עזר לי.

ההודית המקומטת

מכירים את החצאיות ההודיות מהבד הדק שניראה כאילו הוא מקומט כל הזמן? חצאית כזאת אפשר לקנות בארץ ואפשר לקנות גם בלונדון. אבל יש הבדל גדול מאוד איפה אתה קונה אותה. בישראל היא עולה כ־1000 שקל ובלונדון כ־200 שקל.

אלא שזה לא ההבדל היחידי ולא על פער המחירים אני רוצה לספר הפעם. כשקונים חצאית כזאת בארץ, המוכרת דוחפת אותה לתוך שקית פלסטיק, אומרת לך שלום וכל טוב. כשקונים בלונדון, מצורפת לחצאית פיתקה אשר עליה כתוב בדיוק איך מכבסים אותה מבלי לקלקל את המראה המקומט, והמוכרת גם אומרת לך באדיבות „תעשי מה שכתוב בפתק והחצאית תיראה מקומטת לנצח". לולא קילקלתי כבר חצאית כזאת בעבר לא הייתי יודעת כמה הפתק הזה חשוב.

אז הנה תרגום חופשי של ההוראות, בשביל המיסכנים שקונים בגדים בארץ: השרי את החצאית במים פושרים עם פתיתי סבון. שטפי היטב בהרבה מים. לא לסחוט. אלא פשוט לכווץ את החצאית בעזרת שתי הידיים עד שהיא תיראה כמו צינור. עכשיו דוחפים אותה לאט לאט לתוך גרב ניילון ותולים לייבוש. בגלל הכיווץ, הייבוש יקח כמעט יומיים. אבל מה הם יומיים לעומת הקימוט ההדור?

ניסיתי את זה. החלק של דחיפת החצאית לתוך הגרב הוא חלק לא פשוט. בהתחלה זה לא מצליח ואומרים הרבה מילים גסות לגרב. אחר־כך נזכרים שעם ישראל זה עם עם תושיה נדירה, אז

לוקחים מיספריים, גוזרים את החלק התחתון של הגרב, כך שהגרב יהיה פתוח משני הצדדים, מכניסים את החצאית מלמעלה ומושכים מלמטה. מי אמר שאנחנו לא עם סגולה?

הודעה חשובה

השורות האלה הן במיוחד בשביל מטומטמים כמוני, המחזיקים בבית פינקס־חבה של קופת־חולים מכבי ובטוחים שהוא לא שווה אגורה שחוקה, בימים טרופים אלה של שביתת הרו־פאים. עברתי ליד מרכז קופת־חולים מכבי ובא לי קצת להתקוטט. אז נכנסתי לשאול במודיעין מה אני עושה אם צריך רופא ואם הם יחזירו לי כסף של רופא פרטי.

הגברת מהמודיעין אמרה לי בחיוך שרופאי קופת־חולים מכבי אינם שוב־תים ואני יכולה ללכת לרופא הרגיל של המישפחה. טילפנתי אחרי־הצהריים לרופא הרגיל ושאלתי אם אפשר לבוא. הוא אמר „בבקשה".

אני לא יודעת מדוע אף פעם לא מספרים לי דברים כאלה ואני צריכה לגלות אותם במיקרה. אגב, העובדות נכונות ליום 22.5.83 ואין לי אחריות על התפתחויות דרמאתיות שיחולו.

הפתעה במס־הכנסה

חברה שלי קיבלה הזמנה לבוא למישרדי מס־ההכנסה לבירור. אין לי מספיק השכלה רפואית כדי לתאר את מיני המיחושים והמחלות שהיא קיבלה בין תאריך קבלת ההזמנה ובין תאריך הפגישה. זה המקום לציין שהחברה הנ"ל בחיים לא רימתה אפילו את בעלה, אז בטח שאין לה מה לרמות את מס־ההכנסה. אבל היסטריה היא היסטריה ואין מה לעשות.

כשאמרתי לה בפעם העשירית „מה את עושה עניין מכלום?" היא אמרה שאם אני כל־כך גיבורה אז שאבוא איתה. אז הלכתי איתה. במס־ההכנסה אני מרגישה כמו בעל־בית כי לפי דעתי אני בכלל מחזיקה אותם. כל מה שאני מרוויחה הם לוקחים. טוב, לא מעניין אתכם מה עשינו במישרד. מעניין אתכם מה עשינו אחר־כך, נכון?

אז תיכף אחרי הבידור במישרדי חיפשנו מקום לאכול. לא תלינו בזה תיקוות מרובות כי מצאנו את עצמנו ברחוב לינקולן בתל־אביב, שממבט ראשון לא ניראה רחוב טוב שאפשר לאכול משהו טוב. ראינו כל מיני חנויות לחלקי חילוף ושמה לא היה אוכל. בסוף ראינו מיסעדה עם סנדוויצ'ים ובצר לנו נכנסו פנימה לחטוף משהו. שאלנו איזה סנדביצ'ים יש להם ובעלת־הבית התחילה לספר לנו על המרקים ועל הסופלייים ועל הסלטים ועל הגלידה ועל העוגות.

עשינו את עצמנו כאילו שכחנו לגמרי שבאנו בעניני סנדביצ'ים והזמנו מרק סלרי סמיך וטעים להפליא. אחריו הגיעו בכבוד גדול סופלה תרד, סופלה ירקות, סלט מעורב (מכל הירקות שאפשר למצוא בשוק ועוד קצת). מנה אחרונה הזמנו עוגה דרום־אמריקאית שקוראים לה „אשליה" ופעמיים קפה. אוכל טעים מאוד ומוגש יפה מאוד. הכל ביחד 430 שקל.

גם אם עוד לא קראו לכם עדיין למס־ההכנסה ואתם סתם הולכים לשם כדי לקחת טפסים, למה שלא תעצרו ברח' לינקולן 9 בסניור סנדביץ' ותאכלו איזה סופלה טעים. פתוח מ־8 בבוקר ועד 6 בערב.

אגב, כהרגלי המגונה, מצאתי סיבה והלכתי לראות איך המטבח. נקי, נקי, נקי.